

inspektorzy pracy winni zwracać się o badanie do państwowych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku.

§ 6. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia) na wniosek głównego inspektora pracy udzieli pomocy przez urządzanie i prowadzenie kursów dokształcających dla inspektorów pracy w państwowej szkole higieny w zakresie, uzgodnionym z głównym inspektorem pracy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

266.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 marca 1925 r.

w sprawie wykluczenia od prawa do świadczeń zabezpieczeniowych osób zabezpieczonych na wypadek bezrobocia, pozostających bez pracy na skutek choroby, inwalidztwa, strajku lub też przewinień, które na mocy obowiązujących ustaw powodują wydalenie z pracy.

Na mocy art. 4 i 39 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo do otrzymywania zasiłków na wypadek bezrobocia tracią zabezpieczeni na cały czas przejściowej niezdolności do pracy, spowodowanej chorobą bez względu na wykonanie w stosunku do nich przymusu ubezpieczenia na wypadek choroby. Prawo to zabezpieczeni odzyskują ponownie z chwilą, gdy w okresie ich bezrobocia stan zdrowia pozwala im na podjęcie właściwej pracy.

§ 2. Jeżeli zabezpieczeni nie mogli z powodu choroby dokonać zgłoszenia o zasiłek, lub po dokonaniu go utracili prawo do zasiłku, jednak pragną po wyzdrowieniu korzystać z zasiłków, winni po zgłoszeniu złożyć w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, prócz z reguły wymaganych dowodów, świadectwo lekarskie, względnie piśmienne zaświadczenie rządcy lub właściciela domu, stwierdzające daty zachorowania i wyzdrowienia bezrobotnego. W razie wątpliwości, czy zgłaszający się po chorobie bezrobotny jest zdolny do pracy, zarząd obwodowy winien zarządzić lekarskie badanie bezrobotnego.

§ 3. Zgłoszenie z dowodami, wymienionymi w § poprzednim, winno być dokonane przez bezrobotnych:

1) których stosunek najmu pracy został rozwiązany po rozpoczęciu się choroby, — w ciągu miesiąca od daty wyzdrowienia,

2) którzy zachorowali w czasie pierwszego miesiąca po dniu rozwiązania stosunku najmu pracy i przed zachorowaniem nie zgłosili swego prawa do zasiłków, — w ciągu miesiąca od dnia rozwiązania stosunku najmu pracy po odliczeniu czasu choroby.

Bezrobotnym, którzy zachorowali po zgłoszeniu się o zasiłek lub w czasie pobierania go, dalsze zasiłki są wypłacane bez 10-dniowego okresu wyczekiwania, przewidzianego w art. 13 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 4. Prawo do zasiłków na wypadek bezrobocia tracią zabezpieczeni na cały czas trwania niezdolności do pracy (inwalidztwa).

Prawo do zasiłków przywraca się bezrobotnym inwalidom:

1) gdy odzyskają zdolność umożliwiającą im wykonywanie pracy, zaofiarowanej w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy. Stopień zdolności do pracy winien być stwierdzony przez zakład przymusowego ubezpieczenia od wypadków lub inny zakład ubezpieczeń społecznych, a w razie niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia, przez lekarza powiatowego lub inspektora pracy, — względnie

2) gdy inwalida zgłasza w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy nowy wypadek bezrobocia, niespowodowanego stanem inwalidztwa lub jakkolwiek inną przyczyną, która na mocy art. 4 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia pozbawia prawa do zasiłków.

Zarządowi obwodowemu funduszu bezrobocia przysługuje prawo nieprzyznania zasiłku lub zawieszenia prawa pobierania ich w stosunku do pozbawionych pracy inwalidów w razie udowodnienia przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy, że dany inwalida nie jest zdolny do stałej pracy.

§ 5. W wypadku, gdy pozbawieni pracy inwalidzi, odzyskawszy częściową zdolność do pracy, pragną wykorzystać uprawnienia przewidziane w ust. 2 § 4 niniejszego rozporządzenia, winni przy zgłoszeniu się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy złożyć, prócz dowodów wymaganych z reguły, rezolucję zakładu ubezpieczeniowego w sprawie przyznania lub odmowy renty lub, w braku takiej rezolucji, świadectwo lekarskie, które winno zawierać:

- określenie stopnia zdolności do pracy,
- datę, od której zabezpieczony jest inwalida, oraz
- datę, od której stał się częściowo zdolnym do pracy.

§ 6. Zgłoszenie się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy o zasiłek winno być dokonane przez inwalidę:

1) którego stosunek najmu pracy został rozwiązany po wypadku inwalidztwa — w ciągu miesiąca od daty wydania rezolucji zakładu ubezpieczeniowego, względnie zaświadczenia lekarskiego,

2) który stał się inwalidą w okresie pierwszego miesiąca po dniu rozwiązania stosunku najmu pracy i uprzednio nie zgłosił swego prawa do zasiłku — w ciągu miesiąca od daty wydania rzeczony rezolucji lub świadectwa lekarskiego po odliczeniu czasu pomiędzy dniem rozwiązania stosunku najmu pracy a dniem powstania inwalidztwa.

Bezrobotnemu, który stał się inwalidą po zgłoszeniu się o zasiłek lub w czasie pobierania zasiłków, dalsze zasiłki winny być wypłacane bez okresu 10-dniowego wyczekiwania, przewidzianego w art. 13 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 7. Zabezpieczeni, pozostający bez pracy na skutek strajku, tracą prawo do zasiłków z funduszu bezrobocia na cały czas trwania strajku, w zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni.

Prawo do korzystania z zasiłków funduszu bezrobocia przywraca się tej kategorii osób z chwilą zlikwidowania strajku, jeśli nadal pozostają bez pracy.

Nie będzie uważane za strajk w rozumieniu niniejszego rozporządzenia zaprzestanie pracy, co do którego właściwy okręgowy inspektor pracy stwierdzi, iż wywołaniem zostało wyraźnie nieprawne działania lub zarządzeniami ze strony przedsiębiorcy.

§ 8. Zabezpieczeni, których stosunek najmu pracy został rozwiązany na skutek tego rodzaju przewinień, które na mocy obowiązujących ustaw powodują natychmiastowe wydalenie z pracy, tracą prawo do zasiłków z funduszu bezrobocia, aż do czasu zgłoszenia przez zabezpieczonego nowego wypadku utraty pracy, co do którego ustawa o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia nie zawiera zastrzeżeń, ograniczających prawa do wzmiankowanych zasiłków.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

267.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 marca 1925 r.

zmieniające niektóre przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 2 września 1924 r. w sprawie zawieszenia i zmiany w stosunku do pewnych kategorii robotników niektórych przepisów art. 2 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na mocy art. 38 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 września 1924 r. w sprawie zawieszenia i zmiany w stosunku do pewnych kategorii robotników niektórych przepisów art. 2 ustawy o zabezpieczeniu od bezrobocia (Dz. U. R. P. № 79 poz. 772), ulega następującym zmianom:

1) § 1 p. 2 otrzymuje brzmienie następujące: „robotników, którzy reemigrowali bądź będą reemigrować do Polski pomiędzy dniem 1 stycznia 1923 r., a dniem 31 sierpnia 1925 r. i nie należą do emigrantów sezonowych”.

2) § 4 p. a) otrzymuje brzmienie następujące: „zostaną zarejestrowani przez odnośny państwowy

urząd pośrednictwa pracy, jako bezrobotni w ciągu miesiąca od jednego z następujących terminów: dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia lub dnia przekroczenia granicy lub dnia rozwiązania stosunku najmu pracy, wykonywanej po powrocie do kraju, oraz”...

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

268.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 27 marca 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 25 lipca 1924 r. o morskich opłatach portowych.

Na mocy art. 4, 5, 8 i 9 ustawy z dnia 25 lipca 1924 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. № 79, poz. 764) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty portowe ściągają właściwe kapitanaty portów, wystawiając przepisowe kwity na każdą kwotę wpływającą tytułem opłat portowych.

§ 2. Do uiszczenia wszelkich opłat portowych zobowiązany jest właściciel statku lub osoba przez niego upoważniona (kapitan statku, agent).

Do uiszczenia opłat portowych od ładunków przychodzących do portu na kryptach, barkach, boardingach i innych statkach holowanych przez holownik, w razie nieposiadania przez te statki pełnomocnego przedstawiciela na miejscu, zobowiązany jest odbiorca ładunku a dla ładunków tego rodzaju wychodzących z portu — ich nadawca.

§ 3. Właściciel, kapitan lub agent przedkłada w kapitanacie portu w dniu przyścia statku należyście wypełniony kwestionariusz „Zameldowania” (wzór № 1), świadectwo pomiarowe oraz listę pasażerów, tudzież na żądanie spis osób załogi wedle roli zaciągowej.

Całkowita ilość ładunku przybywającego statku, tudzież i ilość przeznaczona do wyładowania w porcie winny być niezwłocznie w razie zaś dłuższego pobytu statku nie później niż w ciągu następnych 2-ech dni powszednich po przybyciu zameldowane w kapitanacie portu.

Na żądanie kapitanatu portu statki przybywające z zagranicy przedkładają manifest, statki zaś żeglugi przybrzeżnej przybywające z portów polskich i Gdańska — spis ładunku.

§ 4. Statki, wychodzące z portu, winny przed wyjściem przedłożyć w kapitanacie portu należyście wypełniony wzór wymeldowania (wzór № 2) i listę pasażerów tudzież na żądanie spis osób załogi wedle roli zaciągowej. Statki wychodzące zagranicę przedkładają na żądanie manifest, w żegludze zaś przybrzeżnej — statki przychodzące do portów polskich i Gdańska — spis ładunku.